

Kehitysmaiden selviytymiskyvyn kehittäminen ja katastrofiriskin vähentäminen

Euroopan parlamentin päätöslauselma 11. joulukuuta 2013 EU:n lähestymistavasta kehitysmaiden selviytymiskyvyn kehittämiseen ja katastrofiriskin vähentämiseen hyödyntämällä ruokaturvakriiseistä saatuja kokemuksia (2013/2110(INI))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 210 artiklan,
- ottaa huomioon 20. joulukuuta 2005 hyväksytyn kehityspolitiikkaa koskevan eurooppalaisen konsensuksen,
- ottaa huomioon 18. joulukuuta 2007 hyväksytyn humanitaarista apua koskevan eurooppalaisen konsensuksen,
- ottaa huomioon komission 8. joulukuuta 2010 antaman tiedonannon ”Humanitaarista apua koskevaan eurooppalaiseen konsensukseen liittyvän toimintasuunnitelman väliarviointi – EU:n humanitaarisen avustustoiminnan tehokas, periaatteellinen toteutus” (COM(2010)0722),
- ottaa huomioon komission 3. lokakuuta 2012 antaman tiedonannon ”Selviytymiskyvyn kehittäminen hyödyntämällä ruokaturvakriiseistä saatuja kokemuksia” (COM(2012)0586) (jäljempänä: selviytymiskykytiedonanto),
- ottaa huomioon 19. kesäkuuta 2013 päivätyn komission yksiköiden valmisteluasiakirjan, jossa käsiteltiin kriisialttiiden maiden selviytymiskykyä koskevaa toimintasuunnitelmaa 2013–2020 (SWD(2013)0227),
- ottaa huomioon selviytymiskykyä koskevasta EU:n lähestymistavasta 28. toukokuuta 2013 annetut neuvoston päätelmät,
- ottaa huomioon komission 23. helmikuuta 2009 antaman tiedonannon ”EU:n tukistrategia kehitysmaiden katastrofiriskin vähentämiseksi” (COM(2009)0084),
- ottaa huomioon 16. helmikuuta 2011 päivätyn komission yksiköiden valmisteluasiakirjan, jossa käsiteltiin EU:n tukistrategiaa kehitysmaiden katastrofiriskin vähentämiseksi vuosina 2011–2014 (SEC(2011)0215),
- ottaa huomioon EU:n tukistrategiasta kehitysmaiden katastrofiriskin vähentämiseksi 18. toukokuuta 2009 annetut neuvoston päätelmät,
- ottaa huomioon YK:n Hyogon toimintaohjelman 2005–2015 sellaisena kuin se hyväksyttiin katastrofiriskin vähentämistä käsitelleessä maailmankonferenssissa Hyogossa, Japanissa, tammikuussa 2005 ja vahvistettiin YK:n yleiskokouksessa sen päätöslauselmassa A/RES/60/195 ja sen väliarvioinnin,

- ottaa huomioon komission 23. huhtikuuta 2001 antaman tiedonannon ”Hätäavun, kunnostustoimien ja kehitysyhteistyön niveltämisen arviointia” (COM(2001)0153),
- ottaa huomioon komission 20. elokuuta 2012 antaman tiedonannon ”Sosiaalinen suojele Euroopan unionin kehitysyhteistyössä” (COM(2012)0446),
- ottaa huomioon 21. syyskuuta 2010 antamansa päätöslauselman luonnonkatastrofien ja ihmisen aiheuttamien katastrofien ehkäisyyn sovellettavaa yhteisön lähestymistapaa koskevasta komission tiedonannosta¹,
- ottaa huomioon 27. syyskuuta 2011 antamansa päätöslauselman aiheesta ”Kohti parempaa Euroopan katastrofiapua: pelastuspalvelun ja humanitaarisen avun rooli”²,
- ottaa huomioon komission 27. helmikuuta 2013 antaman tiedonannon ”Ihmisarvoinen elämä kaikille: köyhyyden poistaminen ja kestävä tulevaisuuden turvaaminen maailmanlaajuisesti” (COM(2013)0092),
- ottaa huomioon komission 13. lokakuuta 2011 antaman tiedonannon aiheesta ”EU:n kehitysyhteistyöpolitiikan vaikutuksen lisääminen: muutossuunnitelma” (COM(2011)0637) sekä neuvoston siitä 14. toukokuuta 2012 antamat päätelmät,
- ottaa huomioon hauraita maita koskevan New Deal -politiikan sellaisena kuin se on esitetty tehokasta kehitysyhteistyötä käsittelevässä Busanin kumppanuudessa, joka hyväksyttiin Busanissa, Etelä-Koreassa 29. marraskuuta–1. joulukuuta 2011 pidetyssä viidennessä kehitysavun tehokkuutta käsitelleessä korkean tason foorumissa,
- ottaa huomioon 13. kesäkuuta 2013 antamansa päätöslauselman vuosituhannen kehitystavoitteista – vuoden 2015 jälkeisen toimintakehyksen määrittely³,
- ottaa huomioon neuvoston 25. kesäkuuta 2013 antamat päätelmät vuoden 2015 jälkeisestä yleisestä toimintasuunnitelmasta,
- ottaa huomioon Yhdistyneiden kansakuntien kestävä kehityksen huippukokouksen ”Tulevaisuus, jonka haluamme” (Rio+20), joka pidettiin Rio de Janeirossa, Brasiliassa kesäkuussa 2012, ja erityisesti sen katastrofiriskin vähentämiseen liittyvät päätökset,
- ottaa huomioon katastrofiriskin vähentämistä käsittelevän maailmanlaajuisen foorumin neljännen kokouksen, joka pidettiin Genevessä, Sveitsissä 19.–23. toukokuuta 2013,
- ottaa huomioon komission 12. maaliskuuta 2013 antaman tiedonannon ”Ulkomaanavulla parannusta äitien ja lasten ravitsemukseen: EU:n toimintakehys” (COM(2013)0141),
- ottaa huomioon työjärjestyksen 48 artiklan,
- ottaa huomioon kehitysyhteistyövaliokunnan mietinnön (A7-0375/2013),

¹ EUVL C 50 E, 21.2.2012, s. 30.

² EUVL C 56 E, 26.2.2013, s. 31.

³ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2013)0283.

- A. ottaa huomioon, että komissio määritteli selviytymiskykytiedonannossaan selviytymiskyvyn ”henkilön, kotitalouden, yhteisön, maan tai alueen [kyvyksi] selviytyä stressitilanteista ja häiriöistä, sopeutua niihin ja toipua niistä nopeasti”;
- B. ottaa huomioon, että katastrofiriskin vähentäminen (DRR) on selviytymiskyvyn saavuttamisen kannalta keskeistä; ottaa huomioon, että DRR käsittää riskien analysoinnin ja hallinnan, jotta voidaan vähentää katastrofiherkkyyttä, ja se kattaa toimet, joilla tuetaan valmistautumista, ehkäisyä ja lievittämistä kaikilla tasoilla paikallisesta kansainväliseen;
- C. ottaa huomioon, että hätäavun, kunnostustoimien ja kehitysyhteistyön niveltäminen (LRRD) on tärkeä väline selviytymiskykyä kehitettäessä ja se auttaa täyttämään operatiiviset ja rahoituskelliset aukot hätäapu- ja kehitysyhteistyövaiheiden välissä;
- D. ottaa huomioon, että Hyogon toimintasuunnitelma on korvaamaton väline DRR-ohjelman edistämiseksi kaikkialla maailmassa ja että se päättyy vuonna 2015; ottaa huomioon, että on odotettavissa, että DRR:ää koskeva vuoden 2015 jälkeinen kehitys hyväksytään katastrofiriskin vähentämistä käsittelevässä kansainvälisessä konferenssissa Japanissa vuoden 2015 alussa;
- E. ottaa huomioon, että humanitaarista apua koskevan eurooppalaisen konsensuksen väliarvioinnissa todettiin, että DRR:n alalla on edistytty mutta käytännön toimenpiteitä on lisättävä;
- F. ottaa huomioon, että YK:n mukaan 4,4 miljardia ihmistä on vuoden 1992 jälkeen kärsinyt katastrofeista, ne ovat aiheuttaneet 2 biljoonan Yhdysvaltain dollarin vahingot ja surmanneet 1,3 miljonnaa ihmistä; ottaa huomioon, että katastrofien aiheuttamien menetysten kustannukset olivat vuonna 2011 yli 300 miljardia Yhdysvaltain dollaria; ottaa huomioon, että yksi katastrofiriskin vähentämiseen kriisialttiilla alueilla investoitu dollari säästää Aasian kehitys pankin arvioiden mukaan vähintään neljä dollaria hätäapu- ja kunnostuskustannuksina tulevaisuudessa;
- G. ottaa huomioon, että nykypäivän globalisoituneen maailman toisiinsa liittyvät toimitusketjut merkitsevät sitä, että yhdellä alueella kärsityillä taloudellisilla menetyksillä on maailmanlaajuiset vaikutukset; ottaa huomioon, että arvioiden mukaan esimerkiksi Thaimaan vuoden 2011 tulvat alensivat maailman teollisuustuotantoa 2,5 prosentilla;
- H. ottaa huomioon, että katastrofien kustannukset ovat kasvamassa, koska ilmastonmuutoksen säävaikutukset voimistuvat, mihin on lisättävä nopea ja puutteellisesti hallittu kaupungistuminen, väestönkasvu, maaperän pilaantuminen ja luonnonvarojen niukkuus; ottaa huomioon, että elintarvike- ja ravitsemuskriisit ovat yleistymässä monilla kehittyvän maailman alueilla;
- I. katsoo, että katastrofiriskin vähentämiseen ja selviytymiskykyyn liittyvien ponnistelujen tulisi täydentää kehittyneiden maiden pyrkimyksiä vähentää vaikutuksiaan ilmastonmuutokseen eikä korvata niitä;
- J. ottaa huomioon, että talouden vakauttamisen aikana on tärkeää, että resursseja siirretään tehokkaasti ja vaikuttavasti; ottaa huomioon, että DRR:n rahoitus edellyttää pitkää perspektiiviä ja sen olisi heijastettava todellisia riskejä ja keskityttävä niihin, jotka ovat vaikutuksille alttiimpia;

- K. ottaa huomioon, että Kiina on käyttänyt 3,15 miljardia Yhdysvaltain dollaria tulvavaikutusten vähentämiseen ja siten torjunut arviolta 12 miljardin dollarin menetykset; ottaa huomioon, että muita esimerkkejä onnistumisesta ovat Bangladesh, Kuuba, Vietnam ja Madagaskar, jotka ovat pystyneet merkittävästi vähentämään trooppisten myrskyjen ja tulvien kaltaisten säähän liittyvien uhkien vaikutusta parantamalla varhaisvaroitusjärjestelmiä ja katastrofivalmiutta ja toteuttamalla muita riskiä vähentäviä toimenpiteitä;
- L. ottaa huomioon, että useimmissa maissa yksityisen sektorin investoinnit edustavat suurta osaa kokonaisinvestoinneista ja että kansallinen taloudellinen kehitys ja selviytymiskyky riippuvat yksityisen sektorin investoinneista, joissa katastrofiriski otetaan huomioon;
- M. ottaa huomioon, että YK ennustaa, että maailman kaupunkien osuus väestöstä nousee 72 prosentilla vuoteen 2050 mennessä ja että suurin osa kaupunkien kasvusta tapahtuu vähiten kehittyneissä maissa, mikä lisää merkittävästi katastrofiriskille altistuvien ihmisten määrää;
- N. ottaa huomioon, että katastrofit voivat pahentaa monta muuta ongelmaa, kuten äärimmäistä köyhyyttä, elintarvikepulaa ja aliravitsemusta;
- O. ottaa huomioon, että vanhentuneet ja kestäättömät kehitysyhteistyön suunnitelmat ja käytännöt ovat johtaneet monien väestöryhmien katastrofialttiuden lisääntymiseen; ottaa huomioon, että katastrofiriskin arviointi on asetettava kehitysyhteistyön suunnitelmien ja ohjelmien edellytykseksi;
- P. ottaa huomioon, että EU:n jäsenvaltioiden ja muiden avunantajamaiden välisen koordinoinnin puute kriisin jälkeisissä tilanteissa vähentää yhteisten ponnistusten vaikutusta; ottaa huomioon, että avunantajien koordinoinnin parantaminen sekä kriisin jälkeisissä tilanteissa että selviytymiskyvyn parantamisessa voi johtaa merkittäviin säästöihin ja parantaa kehitysyhteistyötavoitteiden tehokkuutta;
- Q. ottaa huomioon, että maailmanlaajuinen arviointiraportti (GAR) on nyt vakiintunut luotettavaksi maailmanlaajuisiksi lähteeksi katastrofiriskien ja haavoittuvuuden alalla vallitsevien suuntausten analysointia varten; ottaa huomioon, että katastrofimenetyksiä koskevien täsmällisten tietojen puute on edelleen suuri haaste;
- R. katsoo, että alueellinen yhdentyminen johtaa taloudelliseen, poliittiseen ja sosiaaliseen menestykseen;
- S. katsoo, että maa-alueiden luovutusta koskevaa käytäntöä on säädeltävä, jotta maaseutuväestöä ei vahingoiteta;

Selviytymiskykyä koskeva EU:n lähestymistapa

1. pitää myönteisenä komission selviytymiskykytiedonantoa ja sen tavoitteita; kannustaa komissiota noudattamaan aktiivisesti tiedonannon ehdotuksia ja varmistamaan, että kehitetään edelleen selviytymiskyvyn kehittämistä ja DRR:ää koskevaa pitkän aikavälin lähestymistapaa, joka sisältää sekä humanitaariset että kehitysyhteistyöhön liittyvät suuntaukset ja jossa esitetään näiden kahden välinen selvä yhteys;

2. pitää tervetulleena kriisialttiiden maiden selviytymiskykyä koskevaa toimintasuunnitelmaa 2013–2020 ja sen painopisteitä; kehottaa komissiota yhdessä Euroopan ulkosuhdehallinnon kanssa panemaan täytäntöön sen ehdotukset ja painopisteet sekä varmistamaan, että sen tavoitteiden saavuttamisessa edistytään johdonmukaisesti;
3. on huolissaan siitä, että selviytymiskyky ja erityisesti DRR mainitaan vain lyhyesti neuvoston päätelmissä vuoden 2015 jälkeisestä yleisestä toimintasuunnitelmasta; katsoo, että vuoden 2015 jälkeisessä toimintasuunnitelmassa on kiinnitettävä enemmän huomiota näihin kysymyksiin;
4. kehottaa komissiota integroimaan aktiivisesti selviytymiskykyyn liittyviä toimenpiteitä sekä humanitaarisiin että kehitysyhteistyötä koskeviin ohjelmiin; korostaa, että lyhyen aikavälin humanitaaristen toimien ja pitemmän aikavälin kehitysyhteistyöohjelmien välillä on oltava vahvempi yhteys ja että tämä olisi sovitettava EU:n yleiseen tapaan tarkastella selviytymiskykyä;
5. katsoo, että EU:n selviytymiskykyä koskevan lähestymistavan pääkohteeksi on otettava haavoittuvimmat, köyhimmät ja syrjäytyneimmät väestöryhmät, joiden riskialttius on suuri erityisesti luonnonkatastrofien tapauksessa ja joilla on vain vähän suojaa tällaisia tapahtumia vastaan, mukaan luettuina hitaasti etenevät tapahtumat; korostaa, että pitkällä aikavälillä selviytymiskykyä koskevan lähestymistavan kohteeksi on otettava riskialttiuden perussyyt ja vähennettävä merkittävästi taustalla olevia riskitekijöitä;
6. painottaa, että EU:n pitkäaikaisella selviytymiskykyä koskevalla lähestymistavalla pitäisi puuttua ekosysteemin ja erityisesti maatalouden, veden, biologisen monimuotoisuuden ja kalavarojen rappeutumiseen; kehottaa EU:ta ottamaan käyttöön johdonmukaisen politiikan, jolla pyritään vähentämään haavoittuvuutta turvautumalla riskien pienentämisstrategiaan, jota voidaan toteuttaa ottamalla käyttöön kestäviä maatalouden tuotantomenetelmiä ja -järjestelmiä, kuten vuoroviljely, maatalousekologia, peltometsäviljely, luonnonmukainen maatalous ja pienviljely;
7. kehottaa komissiota ottamaan hauraat ja kriisialttiit maat selviytymiskykyä koskevan toimintasuunnitelmansa kohteiksi ja investoimaan paikallisten instituutioiden vahvistamiseen, jotta voidaan saavuttaa vakaus ja varmistaa, että haavoittuvimmille väestöryhmille tarjotaan peruspalvelut;
8. korostaa, että hätäapu- ja kehitysyhteistyövaiheen välinen kuilu voidaan kuroa umpeen LRRD:llä, jolla pyritään varmistamaan humanitaarisen työn ja kehitysyhteistyön välinen synergia; katsoo, että on tärkeää käsitellä yksityiskohtaisemmin siirtymästrategioita sekä humanitaarisen avun ja kehitysyhteistyön välisiä rinnakkaisia yhteyksiä erityisesti katastrofiherkissä maissa sekä pitkittyneissä kriiseissä ja katastrofista toipuvissa maissa;
9. vaatii, että katastrofialttiiden maiden pitäisi olla johtoasemassa ja pääasiallisimpia toimijoita määriteltäessä painopistealoja ja strategioita, jotka koskevat siirtymistä kehitysavusta pitkäaikaiseen kehitysstrategiaan, sillä niillä on enemmän tietoa paikallisista olosuhteista ja ne pystyvät paremmin määrittelemään, mikä on niiden omien yhteisöjen edun mukaista;
10. korostaa, että ilmastonmuutos pahentaa taustalla olevia riskitekijöitä ja se on siten otettava huomioon selviytymiskykystrategioissa erityisesti ilmastoon sopeutumisen osalta;

Katastrofiriskin vähentäminen selviytymiskyvyn olennaisena osana

11. korostaa, että DRR-toimenpiteisiin ennen katastrofeja tehtävät investoinnit ovat paljon kustannustehokkaampia kuin katastrofiavun rahoittaminen tapahtuman jälkeen; kannustaa siksi lisäämään investointeja DRR- ja selviytymiskykystrategioihin kehitysmaissa ja erityisesti haavoittuvimmilla alueilla sekä sisällyttämään ne kansallisiin kehitysyhteistyösuunnitelmiin;
12. korostaa, että tehokkaassa katastrofiavun hallinnassa otetaan huomioon olemassa olevan kehyksen tarjoamat puitteet ja mahdollistetaan kaikkien tarvittavien voimavarojen välitön käyttöönotto;
13. korostaa, että DRR olisi asetettava vastaavasti etusijalle tulevilla kehitysyhteistyöohjelmissa ja valtavirtaistettava kehitysyhteistyön ja humanitaarisen työn ohjelmiin kaikissa hauraissa ja riskialttiissa maissa;
14. kehottaa EU:ta, sen jäsenvaltioita ja sen kumppanimaiden hallituksia parantamaan ja kehittämään DRR-strategioita kehitysmaissa panemalla täytäntöön riskinarviointiohjelmiä ja parantamalla varhaisvaroitusjärjestelmiä erityisesti hauraissa ja kriisialttiissa maissa ja vahvistamalla katastrofi-valmiutta, jotta voidaan tehokkaasti reagoida kaikilla tasoilla, sekä tukemalla kestävämpää kehitysyhteistyön suunnittelua kumppanimaisissa;
15. kehottaa kumppanimaita luomaan kirjanpitojärjestelmät, joilla voidaan kirjata paikalliset menetykset ja jakaa tietoja paikallisten ja kansallisten tasojen välillä suunnittelua ja tilastointia varten; panee merkille, että tietynasteinen standardointi voi auttaa kirjaamaan menetykset paremmin kansallisella tasolla ja siten tukea alueellista yhteistyötä;
16. kehottaa EU:ta sekä sen jäsenvaltioita ja kumppanimaita kehittämään ympäristön kestävyttä ja katastrofiriskien hallintaa maanhallintauudistuksia ja maanrekisteröintimekanismeja koskevien ohjelmien avulla;
17. panee merkille, että DRR ja ilmastonmuutokseen mukautuminen liittyvät toisiinsa, ja kehottaa siksi komissiota ja kaikkia muita toimijoita edelleen integroimaan DRR:ää ja ilmastonmuutokseen mukautumista koskevat strategiansa, kuten olemassa olevat kansalliset sopeutumishjelmat (NAPA), sekä sisällyttämään ne 11:n EKR:n suunnitteluun esimerkiksi maailmanlaajuisen ilmastonmuutosliittouman avulla sekä koordinoimaan ponnistelut näiden toimintojen yhdenmukaistamiseksi;
18. tukee täydentävää ja johdonmukaista lähestymistapaa vuosituhannen kehitystavoitteiden ja vuoden 2015 jälkeistä aikaa koskevan DRR-kehyksen välillä; katsoo, että vuosituhannen kehitystavoitteiden ja Hyogon toimintaohjelman jälkeisissä prosesseissa on otettava huomioon nykyisten kehysten tulokset ja puuttuttava kokemuksiin, joita katastrofeista ja kriiseistä eniten kärsineet kohtaavat; toistaa, että DRR, ilmaston liittyvien riskien hallinta ja selviytymiskyky on integroitava vahvasti vuoden 2015 jälkeiseen kehykseen;

Kestävä kehitys, sosiaalinen suojele ja yhteisöjen selviytymiskyky

19. korostaa, että selviytymiskykyä koskevan lähestymistavan on tuotava riittävästi etuja yhteiskunnan haavoittuvimmille ryhmille ja erityisesti niille, jotka elävät äärimmäisessä

köyhyydessä ja asuvat epävirallisilla asutusalueilla tai slummeissa, sekä alkuperäiskansoille, jotka ovat erityisen katastrofiriskialttiita;

20. korostaa, että kestävä kehitys on pidettävä DRR:n keskeisenä osana; tunnustaa, että pitkällä aikavälillä edistystä voidaan saavuttaa ainoastaan, jos puututaan taustatekijöihin, jotka tekevät yhteisöistä tai yksilöistä haavoittuvampia, kuten huono ympäristön hallinta, puutteellinen infrastruktuuri, maaperän pilaantuminen ja huono kaupunkisuunnittelu;
21. tiedostaa, että kehittyvissä ja etenkin alhaisen tulotason maissa suuri osa kotitalouksista elää jatkuvassa köyhyydessä ja niillä on yleensä hyvin vähän tai ei lainkaan sosiaalista suojelua ja ne ovat siten vielä alttiimpia luonnonkatastrofeille tai ihmisen toiminnasta aiheutuville katastrofeille; kehottaa komissiota edelleen edistämään sosiaalisen suojelun toimia kehitysyhteistyöohjelmissaan ja toteuttamaan erityisiä toimia, joilla parannetaan valtio-omisteisia järjestelmiä, ehkäiseviä toimenpiteitä ja vakuutuksia luonnonkatastrofeja tai ihmisen toiminnasta aiheutuvia katastrofeja vastaan;
22. kehottaa pitämään pienimuotoisia katastrofeja keskeisenä seikkana selviytymiskykyä koskevan lähestymistavan puitteissa ja lisäämään pienimuotoisten katastrofien yhteisöille aiheuttamien vahinkojen ja niiden vaikutusten näkyvyyttä;
23. korostaa tarvetta vahvistaa ja kehittää katastrofeihin ja hätätiloihin liittyvää koulutusta sekä luoda paremmat edellytykset levittää, koota ja välittää tietoja ja osaamista, jotka auttavat kehittämään yhteisöjen selviytymiskykyä ja edistämään käyttäytymisen muutoksia ja katastrofivalmiuskulttuuria;
24. korostaa, että paikallisilla viranomaisilla sekä paikallisilla ja kansallisilla kansalaisjärjestöillä voi olla merkittävä rooli selviytymiskyvyn rakentamisessa erityisesti hauraissa ja kriisialttiissa maissa, ja kannustaa paikallisia viranomaisia kehittämään yhteistyössä paikallisyhteisöjen ja kansalaisjärjestöjen kanssa johdonmukaisia ja koordinoituja prosesseja selviytymiskykyä koskevien strategioiden täytäntöönpanoa varten;
25. korostaa, että paikallisten viranomaisten, kehitysyhteistyökumppanien, tutkijoiden, kansalaisyhteiskunnan, tiedotusvälineiden ja paikallisten väestöjen tuella olisi luotava vahvat vastuuta koskevat mekanismit ja valvonta, jotta voidaan vahvistaa tiedon saatavuutta ja luoda tietoisuutta DRR-strategioiden ja selviytymiskyvyn tarpeesta; vaatii, että kerätään säännöllisesti tietoa muun muassa säästä, sadonkorjuusta, karjasta, markkinoiden toiminnasta, lasten ja yhteiskunnan köyhimpien jäsenten ravitsemuksen tilasta, olemassa olevista DRR-mekanismeista ja peruspalveluiden saatavuudesta; kannattaa säännöllistä raportointia ja näiden tietojen julkaisemista julkisilla foorumeilla, jotta voidaan helpottaa tiedottamista, varhaista varoittamista ja tilanteen parantumista;

Ruokaturvakriiseistä ja aikaisemmista katastrofeista oppiminen

26. korostaa, että katastrofeja ja hätätiloja seuraavat usein elintarvikekriisit ja aliravitsemus katastrofin kohteeksi joutuneen väestön ja erityisesti lasten keskuudessa; korostaa myös, että elintarvikekriisit ovat itsessään katastrofeja ja että selviytymiskykyä koskeva lähestymistapa, jossa keskitytään ruokaturvan ja ravitsemuksen parantamiseen, on järjestelmällisesti sisällytettävä ohjelmapäätöksiin;

27. kehottaa EU:ta ottamaan mallia kuluneiden vuosikymmenten kehitysyhteistyöpolitiikastaan ja laatimaan ehdotuksia kehitykseen vaikuttavien politiikkojen johdonmukaisuuden parantamiseksi käytännössä kytkemällä kehitysavun muihin EU:n politiikan aloihin, kuten maatalouteen, verotukseen, ilmastonmuutokseen ja rahoitukseen;
28. kehottaa komissiota ottamaan maananastuskysymyksen mukaan kehitysmaiden kanssa käytävään poliittiseen vuoropuheluun, jotta kehitysyhteistyö perustuisi politiikan johdonmukaisuudelle sekä kansallisella että kansainvälisellä tasolla ja jotta torjuttaisiin pienviljelijöihin kohdistuvia pakkolunastuksia, maaseudun köyhien haavoittuvuuden lisääntymistä sekä maan ja veden kestäväntä käyttöä;
29. toteaa, että elintarvike- ja ravitsemuskriisit ovat yhä yleisempiä Sahelin ja Afrikan sarven alueilla, joilla miljoonat ihmiset kärsivät riittävien elintarvikkeiden puutteesta; toteaa, että Afrikan sarven elintarvikekriisi vuonna 2011 ja Sahelin elintarvikekriisi vuonna 2012 osoittivat, että humanitaarisella avulla ei yksinään voida katkaista kroonisen nälän ja aliravitsemuksen noidankehää eikä puuttua sen perussyihin; korostaa, että on tärkeää puuttua näiden alueiden sitkeän ruokaturvattomuuden taustalla oleviin syihin, joita ovat asianmukaisten peruspalvelujen ja koulutuksen huono saatavuus, akuutti köyhyys, pienimuotoisen maatalouden ja karjanhoidon riittämätön tuki, maanomistusoikeuksiin liittyvät ongelmat, ympäristön heikkeneminen, nopea väestönkasvu, markkinahäiriöt, vähenevä elintarvikkeiden tuotanto asukasta kohti ja huono hallinto; korostaa, että nykyisin elintarvikekriisien taustalla olevat syyt ovat entistä monimutkaisempia, kun esimerkiksi markkina- ja hintahäiriöt ovat yleisempiä ja vaikuttavat todennäköisemmin köyhiin ihmisiin;
30. toteaa, että krooninen ruoka- ja ravitsemusturvattomuus on keskeisin tekijä, joka lisää haavoittuvuutta ruokakriisin tapauksessa, koska se heikentää ihmisten kykyä valmistautua riskeihin, kestää riskejä ja toipua niistä; toteaa myös, että kroonisella ruoka- ja ravitsemusturvattomuudella on pitkän aikavälin haittavaikutuksia, jotka vähentävät inhimillistä pääomaa heikentämällä lasten kasvua ja vaikuttamalla yhteiskuntien kykyyn kehittyä; tunnustaa, että korkeisiin ja suuresti vaihteleviin elintarvikkeiden hintoihin puuttuminen on kallista ja monimutkaista; toteaa, että selviytymiskykyä koskevassa komission lähestymistavassa liikutaan oikeaan suuntaan, kun siinä pyritään puuttumaan haavoittuvuuden perussyihin, joista tärkeimpiä ovat krooninen ruoka- ja ravitsemusturvattomuus;
31. katsoo, että EU:n selviytymiskykyä koskevassa toimintasuunnitelmassa tulisi pyrkiä kehitykseen vaikuttavien politiikkojen johdonmukaisuuteen ja käsitellä ruokaturvaa ja kykyä sietää ilmastonmuutoksen vaikutuksia karsimalla kestäväntä käytäntöjä kuten maataloustuotteiden polkumyyntiä ja epäoikeudenmukaisia kaupan sääntöjä; kehottaa EU:ta soveltamaan kestäväntä maatalouden periaatetta kokonaisvaltaisella tavalla kansallisesti ja kansainvälisesti;
32. suhtautuu myönteisesti sekä kehitysyhteistyön ja humanitaarisen yhteistyön yhteiseen lähestymistapaan että alueelliseen lähestymistapaan, jotka sisältyvät Afrikan sarven selviytymiskyvyn tukemista koskevaan aloitteeseen (SHARE) ja EU:n johtamaan aloitteeseen, joka koskee Sahelin alueen selviytymiskyvyn kehittämisaloitetta tukevaa maailmanlaajuisuista yhteenliittymää (AGIR); kehottaa kiinnittämään enemmän huomiota näihin alueisiin ja huolehtimaan paremmasta yhteistyöstä ja koordinoinnista kansallisten

hallitusten, kansainvälisten avunantajien, kansalaisyhteiskunnan ja yksityisen sektorin kanssa, jotta voidaan rikkoa rajat kehitysyhteistyön ja humanitaarisen lähestymistavan eli ”normaalin” ja ”kriisiajan” toiminnan väliltä;

33. vaatii, että selviytymiskykyä lähestytään tehokkaasti ja että lähestymistavan on oltava instituutioiden välinen, koordinoitu, kattava ja systemaattinen ja sen on sisällettävä joukko elementtejä, kuten ennakoitavissa olevan ja kohdennetun turvaverkon tarjoaminen haavoittuvimmille ihmisille siten, että paitsi varmistetaan, että kotitalouksilla on välittömästi saatavilla ruokaa kriisien aikana, niin myös taataan nopea toipuminen ja selviytymiskyky tulevien tapahtumien yhteydessä; vaatii, että lasten aliravitsemuksen vähentäminen otetaan keskeiseksi tekijäksi selviytymiskyvyn kannalta siten, että laaditaan koordinoituja kansallisia suunnitelmia, joissa etusijalle asetetaan erityisesti alle 2-vuotiaat lapset ja raskaana olevat naiset;
34. toteaa, että Nigerista, Burkina Fasosta ja Malista saadut todisteet osoittavat, että edulliset agroekologiset tekniikat ja erityisesti peltometsäviljely sekä maaperän ja veden suojele ovat parantaneet pienimuotoisen maanviljelyn harjoittajien kykyä selviytyä ruokaturvattomuudesta; korostaa kuitenkin, että agroekologinen maanviljely ei yksinään voi poistaa ruokaturvattomuuden rakenteellisia syitä; kehottaa sisällyttämään maatalouden alan interventioihin muita kuin maatalouteen liittyviä komponentteja sekä varmistamaan, että ravitsemuksen parantaminen on maataloutta koskevien ohjelmien nimenomainen tavoite; kehottaa lisäksi varmistamaan, että maata viljelevät naiset voivat myös hyötyä näistä ohjelmista siten, että varmistetaan, että sukupuolten tasa-arvon puutteesta johtuvat esteet (kuten maan, luottojen, lisäviljelysmaan ja tarvikkeiden saatavuus) otetaan huomioon maataloutta koskevien ohjelmien suunnittelussa;

Toimien parempi koordinointi ja rahoitusmenetelmien parantaminen

35. korostaa, että on ratkaisevan tärkeää, että jäsenvaltiot ja EU:n toimielimet koordinoivat kehitysyhteistyötoimintansa ja humanitaarisen toimintansa paremmin ja tekevät yhteistyötä, jotta niiden apu on vaikuttavampaa, viittaa Euroopan parlamentin kesäkuussa 2013 tekemään tutkimukseen, jossa käsiteltiin yhteisön tason koordinoinnin puutetta kehitysyhteistyöpolitiikassa ja jossa arvioitiin, että vuosittain voitaisiin säästää 800 miljoonaa euroa transaktiokustannuksissa, jos avunantajat keskittäisivät avustusponnistuksensa harvempiin maihin ja toimintoihin, ja että vielä 8,4 miljardia euroa voitaisiin säästää vuosittain, jos maiden väliset kohdentamismallit olisivat parempia;
36. toteaa, että liikkuvilla pienkarjankasvattajilla on suuri vaikutus maidon, lihan ja veren tuotantoon alueilla, jotka soveltuvat huonosti muunlaiseen maatalouteen; painottaa niiden suurta merkitystä yhteisöjen ruokkimisessa ja myönteistä vaikutusta ruokaturvaan ja ravitsemukseen, joka on todistetusti osoitettu kuivilla ja puolikuivilla alueilla, joilla laidunalueiden lasten ruokaturvan on todettu olevan parempi kuin kaupungeissa ja kylissä asuvilla; vaatii näin ollen, että näiden laidunalueiden väestöjen oikeudet ja tarpeet otetaan huomioon suunniteltaessa maatalouteen liittyviä toimia ja ohjelmia;
37. korostaa, että on tärkeää parantaa pienten maatilojen kapasiteettia suosimalla julkisia/yksityisiä investointeja ja erityisesti naisille myönnettäviä mikroluottoja;
38. katsoo, että avunantajien paremmalla koordinoinnilla saavutettavat säästöt voitaisiin käyttää esimerkiksi DRR-toimiin ja että nämä puolestaan tarjoaisivat merkittävää tuottoa, jolloin saavutettaisiin positiivinen kierre;

39. pitää tervetulleena komission vuotta 2013 koskevassa selviytymiskykysuunnitelmassa esittämää ehdotusta, jonka mukaan olisi järjestettävä vuosittainen EU:n selviytymiskykyfoorumi; pitää tätä mahdollisuutena koordinoida selviytymiskykyponnisteluja julkisten instituutioiden kesken, mukaan luettuina kansalliset parlamentit ja Euroopan parlamentti, yksityinen sektori, kansalaisjärjestöt ja kansalaisyhteiskunta, jotta voidaan saavuttaa hyvin koordinoitua edistystä DRR:n ja selviytymiskyvyn alalla siten, että kaikki toimijat tekevät yhteistyötä;
40. kannustaa lisäämään julkisen ja yksityisen sektorin välistä yhteistyötä DRR:n ja selviytymiskyvyn alalla; kehottaa komissiota helpottamaan yksityisen sektorin osallistumista luomalla kannustimia ja oikean ympäristön sille, että yksityiset toimijat voivat jakaa kokemuksensa selviytymiskyvyn rakentamisesta ja riskien vähentämisestä; kehottaa komissiota tähän liittyen laatimaan ehdotuksen, jossa asetetaan säännöt julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuudelle ja johon sisältyvät sosiaalisten ja ekologisten vaikutusten arvioinnit, jotta voidaan ehkäistä muun muassa maankäyttöoikeuksiin tai veden saatavuuteen liittyvien konfliktien paheneminen ja suojella erityisesti pienviljelijöitä; kannustaa lisäksi auttamaan AKT-maita tarkastelemaan monikansallisten sijoittajien kanssa tehtäviä sopimuksia; kannattaa lisäksi investointien ja niiden tavoitteiden läpinäkyvyyttä kansalaisyhteiskunnalle avoimilla foorumeilla;
41. suosittelee, että yhteistyötä EU:n ulkopuolisten maiden sekä kansainvälisten ja alueellisten instituutioiden kanssa lisätään katastrofivalmiuden alalla sekä katastrofeihin reagoimisen ja jälleenrakennuksen alalla; kannustaa vahvistamaan komission ja YK:n katastrofiriskin vähentämisen tukitoimiston (UNISDR) välistä yhteistyötä, jotta voidaan parantaa EU:n toimia DRR-kysymyksissä;
42. korostaa, että vaikka EU ja kansainväliset organisaatiot voivat ohjelmiensa avulla edistyä kehitysmaiden DRR:n ja selviytymiskyvyn alalla, on ensi sijassa kansallisten hallitusten vastuulla varmistaa kansalaistensa turvallisuus, ja että kumppanimaiden on siksi sitouduttava poliittisesti voimakkaasti tukemaan ja panemaan täytäntöön toimenpiteitä, jotka vahvistavat selviytymiskykyä ja DRR:ää;

o

o o
43. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle ja komissiolle.